

Manifest 25 de novembre de 2021

Avui, 25 de novembre, ens trobem aquí perquè, malauradament, la violència masclista continua sent una realitat, també entre el jovent. En els 9 primers mesos d'aquest 2021 s'han registrat 2.255 delictes contra dones, el 48,5% dels quals, contra menors d'edat. Nosaltres, joves de Moià, estem en contra de la violència de gènere. Ens trobem indignades i volem lluitar perquè mai més torni a passar. Es considera violència de gènere la violència que exerceixen els homes a les dones. Volem reivindicar la importància de poder sortir al carrer sense tenir por, poder caminar lliurement sense que ningú ens digui res sobre la roba que portem o qualsevol altra cosa.

En el que portem d'any, a Catalunya, 15 dones han estat assassinades per homes, 8 de les quals a mans de les seves parelles. En el conjunt de l'estat espanyol, el nombre de víctimes mortals per violència de gènere és de 37. Les estadístiques ens diuen que, a Moià, amb uns 6.400 habitants, aproximadament, 6 dones pateixen a diari actes de violència masclista. L'any passat, a Catalunya, es van atendre 34 casos de maltractament psicològic exercit a un adolescent, 23 lesions a dones amb un menor implicat i 20 casos de violència habitual amb menors. Són dades molt impactants que ens han de fer reflexionar, perquè la pròxima víctima pot ser la nostra pròpia mare, germana o, fins i tot, filla, ja que cada vegada les víctimes són més joves.

És per això que en el manifest d'enguany volem denunciar l'origen d'aquests successos i l'impacte que tenen entre els infants, els adolescents i joves. I és que és aquí on comença tot i on s'inicien les primeres formes de violència de gènere. Darrere de l'assassinat d'una dona per part d'un home, hi ha la història d'un jove que ha estat educat en el masclisme i d'una jove que ha crescut aguantant mirades, comentaris i discriminacions pel fet de ser dona. Formes de violència menys visibles que la violència física però que preparen el camí perquè es pugui esdevenir. Justament, el perill d'aquestes formes d'agressió és que queden sota la superfície i, sovint, passen desapercebudes o no són enteses com a violència. Per això, aquest any les volem assenyalar.

Per exemple, des de la nostra infància ja se'ns educa en un sistema que ens separa segons el sexe i el gènere. Quan naixem se'ns assigna un gènere que estableix com s'espera que ens comportem en funció de si som un nen o una nena. Quins colors ens han d'agradar, amb quines joguines hem de jugar, quins esports hem de practicar, a quines professions podem aspirar, etc. D'aquesta separació se'n diu segregació per sexes. Hi ha vegades que això es fa per atendre les necessitats específiques que tenim com a grups o per crear entorns descarregats, precisament, de les pressions de gènere. El problema és que, quan es produeix per sistema en el conjunt de la societat, aquesta segregació privilegia un grup per sobre dels altres. És així com es crea la societat patriarcal.

Un cas clar de segregació per sexes el representen les escoles que encara avui dia separen nens i nenes. Escoles a les que només poden assistir persones del mateix sexe i no es poden barrejar. Un altre exemple molt estès és la separació entre lavabos per homes i lavabos per dones. Això és doblement greu perquè, a part de separar, s'ignoren totes les persones que no s'identifiquen ni com a homes ni com a dones. Aquesta invisibilització també és una forma de violència.

Tot aquest sistema de separació entre sexes i gèneres des de la infància crea desigualtat entre les persones i dona peu a altres formes de discriminació i violència masclista que estan arrelades en molts àmbits de la societat. A mesura que creixem, les anem descobrint i en rebem la seva influència. Així, un dels problemes més recurrents és el sexisme als mitjans de comunicació, a les xarxes i, en general, als referents culturals que tenim com a joves. Per exemple: als anuncis, les dones solen aparèixer relacionades amb productes de neteja o tasques de cura de la llar, complint el rol tradicional de mestressa de casa o de cuidadora. El cos de la dona també és utilitzat sovint com a eina per vendre més o atraure l'atenció cap a una sèrie o un programa. Aquesta sexualització de la dona fomenta la radicalització dels estereotips de bellesa en el cos femení.

També trobem el sexisme ben present en els esports. Així, per exemple, es poden trobar moltes notícies amb titulars com: "la guapíssima campiona de tennis guanya un trofeu", "és bona jugant i alegre la vista" o moltes altres consideracions extraesportives que es refereixen a l'aspecte físic de l'esportista. En canvi, aquests tipus de comentaris totalment fora de lloc no s'afegeixen en els titulars dels esports masculins.

El mateix cas el podem trobar en les cançons. Amb el reggaeton i el trap que actualment estan de moda, la cosificació de la dona és molt evident, però això fa temps que passa i es troba estès també en molts altres gèneres musicals. El problema és que ja ho hem sentit tant que ho hem assumit i ens sembla normal. Repetim les lletres sense ni fixar-nos en el que diuen i, mica en mica, normalitzem expressions sexistes que parlen de les dones com si fossin objectes sexuals. En quin moment ens hem tornat així? Com ha pogut passar?

Una de les principals causes és la importància que donem al cànon de bellesa actualment. Aquests conjunt d'estereotips femenins i masculins creats per la societat causen que tinguem com a objectiu estètic assolir una figura "ideal". Les dones pateixen més greument aquests estereotips a través de molts canals. Per exemple, la majoria del món de la moda es basa en uns cossos que no es corresponen amb la realitat. Al mateix temps, a les botigues de roba, les talles que s'hi troben amb més freqüència són les més petites, pel que fomenten aquesta pressió estètica per tenir un cos prim. Com a resultat, l'impacte de malalties com l'anorèxia o la

bulímia és molt més gran entre les dones. Tot això es veu alimentat pel sexisme present als mitjans socials, que difon aquest mateix cànon de bellesa. D'aquesta manera, es crea un bucle de sexisme i pressió estètica del que n'és molt difícil sortir. Però els estereotips associats al cànon de bellesa poden causar encara més mal, motivant també formes de violència masclista més explícites. Així, moltes de les agressions i violacions patides per dones estan relacionades amb els estereotips que les cosifiquen. I també els "haters" i ciberassetjadors de les xarxes socials, sovint, es basen en aquests mateixos estereotips per fer comentaris negatius i agredir verbalment.

Com es pot imaginar, l'àmbit de les relacions personals tampoc s'escapa de totes aquestes formes de violència de gènere. Precisament, és l'espai on es donen les mostres més explícites d'aquesta violència en forma de feminicidis o violacions. Però, com hem dit a l'inici, abans d'arribar a l'assassinat, hi ha tot un seguit d'altres formes de violència masclista més subtils que preparen el camí. El control i la manipulació emocional són potser les formes més presents en les relacions sentimentals, incloses les que es donen entre joves. Segons l'ONG *Save the Children*, un de cada 4 adolescents d'entre 16 i 17 anys afirma haver patit violència psicològica o de control. Revisar el mòbil, voler la contrasenya dels teus comptes, controlar què publiques a les xarxes o amb qui parles, o estar pendent dels teus horaris són també formes de violència de gènere. El xantatge emocional és un altre fenomen que les persones joves també patim. Un 11.1% de noies són pressionades emocionalment per mantenir relacions sexuals. Frases tan simples com "ja no m'estimes", "prefereixes a les teves amigues abans que a mi", "això ho faig perquè t'estimo" o d'altres per l'estil, que poden arribar a semblar romàntiques i innocents, són clares mostres de manipulacions emocionals. És a dir, són frases que busquen afectar la ment de la persona a qui van dirigides i fer-la sentir culpable. Això pot arribar fins al punt que tu mateixa creguis que ell té dret a fer això i que tota la culpa és teva. Vist des de la distància sembla molt fàcil d'identificar quan això passa, però quan qui ho pateix és una mateixa, costa més, perquè mai voldríem imaginar que aquella persona que coneixem i estimem ens estigui manipulant emocionalment. Sovint, però, hi estem més a prop del que ens sembla.

Creixem envoltats i envoltades de totes aquestes formes de violència de gènere que normalitzen el masclisme i, quan arriba el moment d'incorporar-nos al món del treball, la realitat tampoc canvia. La desigualtat també és present en l'àmbit professional. Les feines menys valorades i amb pitjors condicions són, generalment, aquelles amb major presència de dones. La possibilitat d'embaràs o l'edat són també elements de discriminació que empitjoren les oportunitats laborals de les dones. Fins i tot quan una dona desenvolupa la mateixa tasca que un home, no rep la mateixa recompensa. Aquesta diferència de diners que cobren les dones comparat amb els homes fent la mateixa feina s'anomena bretxa salarial. Segons dades recents, la bretxa salarial a Espanya és del 12%. És a dir, que si un home

cobra 1.000€ una dona cobra 880€ per fer la mateixa feina. Expressat d'una altra manera, les dones necessiten, de mitjana, 43 dies més per arribar al sou que cobren els homes. Tot i que aquesta bretxa ha anat disminuint, es calcula que per arribar a la plena igualtat, al ritme d'avui, trigariem uns 83 anys. Aquestes desigualtats estructurals limiten les condicions de vida de les dones i en dificulten la seva autonomia. Per això, també són formes de violència masclista.

Acabem aquest manifest amb l'esperança que arribi el dia en que no ens haguem de manifestar mai més un 25N per denunciar aquestes realitats. Malauradament, sabem que això és difícil ja que la situació en la que ens trobem és realment penosa. Ningú té dret a tocar a ningú sense el seu consentiment. Com tampoc té el dret de discriminar ningú pel fet de ser dona. Ni a insultar-la, agredir-la, violar-la o assassinar-la. És per això que volem que aquest any sigui l'últim, que no haguem de tornar a manifestar-nos aquest dia per lamentar aquests fets. Com a joves, exigim un futur en el que ningú torni a viure una situació així mai més. Però mentre continuïn esdevenint-se, volem deixar clar que, junts i juntes, denunciarem totes les formes de violència masclista. Les que es mostren explícites i les que es troben amagades a l'origen de tot. Perquè si aturem els primers símptomes de violència, ATURAREM TOTES LES VIOLÈNCIES!

Així que, amb esperances de no haver de repetir mai més aquestes paraules, moltes gràcies a tothom per ser aquí.

Moià, 25 de novembre de 2021

Alumnes de 2n d'ESO de l'INS Moianès